

(א) ס"א אלה, (ב) תרומות פ"ה מ"ז תמורה י"ב ע"ג, (ג) תרומות פ"ה מ"ח, (ד) תמורות נ"ג. ו"ג מ"ח ד"ה במחשבה ומו"ס נמחת נ"ה. ד"ה במחשבה (ס) בק"ת פטרס פתומה, (ז) ו"ק מ"ח מ"ח חולין ז"ט ד"ה א"ל.

רבינו הגנאל

משום כ"ס, תיבוק מת וביס תלוי לו בציורו פטור. פ"י תיבוק מת לקברו והביס עמו, כדאמר ריש לקיש פוטרי היה ר' שמעון במוציא את המת לקברו, והולכת כרובא דקאי כ"ר שמעון דסבר כל מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה. ובפרק יציאות השבת אוקיננא להא דהני ג' פ"י שיצא בכ"ס שלו בשבת פטור כ"ר שמעון, דסבר כל מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור. ולא תימא מלאכה צריכה לגופה בגון מו לעשות ט"ס וס"ח להגידו, אלא אפילו מו לחפור בו וס"ח לקראתו, מלאכה צריכה לגופה היא, וכי לא פטור ר' שמעון אלא מלאכה שאינה צריכה לגופה אבל מלאכה צריכה לגופה אפילו ר' שמעון מחייב.

ותניא כרובא המוציא כלים מקופלין ומנחין לו על כתפו וסנדליו וטבעתו בידו חיוב, אבל היה מלובש בהן פטור. המוציא אדם וכליו עליו וסנדליו וטבעתו וכליו וטבעתו בידו פטור, שאילו הוציאן כמות שהן חיוב, והילכתא כוותיה. מתיב מטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החולין, בין הטהורה למטה וטמאה למעלה, ואותהוה הא מטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החולין, בין הטהורה למטה וטמאה למעלה ובין טהורה למעלה וטמאה למטה. ופרקי רב חסדא מתיבין לצורך גופו כדי לאכלו, שאינו מותר לו לשטלו אלא הוריו לו לאכלו. ובריייתא לצורך מקומו שצריך לנפות המקום לבית המדרש או לאחרים שמתור לו לשטול לצורך מקומו אפילו מה שאינו ראו לאכילה. ואמרין מאי דוחקיה דרב חסדא לאוקמה למתניתין לצורך גופו. אמר רבא מתיבא קשייהו, דקתיב סיפא מעות שעל הכר נטרף את הכר והן נפילות, דקתיב ר' יוחנן לצורך גופו דאי לצורך מקומו אפילו עדין עליו מוטל, ואמר רב חסדא לא מוקמינן מתיבין בתרי טעמי ומרסיפי לצורך גופו רישא נמי לצורך גופו. סיפא נמי לצורך מקומו, דקתיב ג' מעות אלו מוקמינן ביה. ונגזר זיה אטו תיקון שעי' מלאכה: כ"ר"א דאמר תרומה. הואיל וניתנה להעלות אחת שירצה צנינא מתחלה כאלו מונחת לצדה ואינה מעורבת הלכך לא קמתקן מידי: **מדמעט**. זה שנפרד משם ואוסר כ"ט של חולין כאלו היא תרומה ודאי: **וחי"א** אין **המדומע מדמע**. חולין אחרים אלא לפי חשבון התרומה שבמדומע. בגון אם תחילתו נדמע ס' של חולין ע"י סאה תרומה וזוהרה ס' של חולין אלא שאר החולין נתונה במקום אחר היא, וכשנוטל ממאה ואחד אין סאה או אמרין כי היא היא התרומה. אבל שאר החולין מתקנין היו במקום, ולא היה אסור אלא זו הסאה שנוטלה במקום התרומה שנפלה בלבד, דתני סאה של תרומה שנפלה לפחות ממאה ונדמע ונפל מן המדומע למקום אחר, ר' אליעזר אומר דאמר ר' תרומה ודאי. פ"י סאה תרומה שנפלה לתוך חמשים סאין חולין, ועוד נפלה מאילו החמשים ואחד צעמה היא שנפלה בחמשים האחרונים לפי שאין המדומע עולה אלא באחד ואין באחד כמות נפילה בהן. וכן כ"א

אסי לאסויי. וטעמא לאו משום טלטול הוא דאפילו לאחומו צידו והתינוק מהלך צרגלו אסר ליה רבא דילמא נפיל ואמי לאמיו וכיון דלאו סכנת נפש היא לא שרו ביה טלטול: **סניא כווסיה דרבא**. דכי נקט לה עליון כמאן דאפקא תחתון גופיה דמי ומיחייב: **וסנדליו וטבעותיו צידו**. בקומצו שלא דרך מלבוש: **המוציא אדם וכליו עליו**. מלבוש זהו: **ועצמותיו צידו**. באצבעותיו מלדל תנא צידו כדנקט רישא: **פטור**. דבגדיו צדלי לגביה ועליו הוא פטור כרבי נתן: **ואילו הוציאן כמות שהן**. שהיה אותו עליון אחוז בהן ולא מלבוש חייב הנושא והיינו כרובא: **סיהו נלגלה פיסם**. והוא ענמה מיאסר: **מליאה פירות**. דעיקר נעשית בסיס לפירות הלכך מן מיטלטלת אגב כלי ופירות שהוא צדו: **וינקטינאו צידים**. ילקטס מעל הארץ צידיו ויחזירם לכללה ויטלטלם ולמה המירו אבן לטלטל אגב כלי ופירות: **צפירות המיטנפין**. צפירות מצושלן ורכין מאד בגון תאנים ותומים ועננים שאם ישליסם לארץ יטנפו: **ולנערינאו נעורי**. עד שימלטקן הפירות מן האבן לתוך הכלכלה לצדדין וישלך האבן לצדה ונעורמה: **פחוסה**. שנפחית דופנה או שוליה: **וטמאה למעלה**. והוא צריך לטהורה ואינו יכול לטול הטמאה צידים לפי שהיא מוקפה לפיכך יטלטל הכל עד השלקן וישלך הכל עליו ויטול לטהורה: **לישדינאו**. לארץ כולן: **ולינקטינאו**. לטהורה צד ויחזירנה לכללה: **מתני' לנורח גופו**. שצריך לטהורה לגופה לאכולה הלכך אי לאו לטהורה למטה לא שרו ליה לטלטלו לטמאה אלא שקיל לטהורה וממטי לה לשלקן: **צרייתא לנורח מקומו**. שצריך לנקום הכלי וע"כ כולו הוא צריך לשלקן משם ושרו ליה רבנן לטלטלו האי אטו האי: **ומאי דוחקים בו'**. דאיתרין למימר לו שזו אלא שהטמאה למעלה לשבץ כדקס"ד צין שטמאה למעלה צין שטמאה למטה ולוקמי צריך למקומו: **אלא לנורח גופו**. שצריך לכר לשבץ עליו שם ולא לשלקו לפיכך לא המירו לו לטולו עם המעות אלא מנערו מנטלטל הכל צידה: **ומדסיפא כו' רישא נמי לנורח גופו**. הלכך אי היה טהורה למעלה לא היו שרי ליה לטלטלו טמאה כדקמני גבי מעות מנערו ונפלות ומנטלטל היתרא לחודיה: **הא קמסקן**. שמיצה לדי היתרא ונגזר ביה אטו תיקון שעי' מלאכה: **כ"ר"א דאמר תרומה**. הואיל וניתנה להעלות אחת שירצה צנינא מתחלה כאלו מונחת לצדה ואינה מעורבת הלכך לא קמתקן מידי: **מדמעט**. זה שנפרד משם ואוסר כ"ט של חולין כאלו היא תרומה ודאי: **וחי"א** אין **המדומע מדמע**. חולין אחרים אלא לפי חשבון התרומה שבמדומע. בגון אם תחילתו נדמע ס' של חולין ע"י סאה תרומה וזוהרה ס' של חולין אלא שאר החולין נתונה במקום אחר היא, וכשנוטל ממאה ואחד אין סאה או אמרין כי היא היא התרומה. אבל שאר החולין מתקנין היו במקום, ולא היה אסור אלא זו הסאה שנוטלה במקום התרומה שנפלה בלבד, דתני סאה של תרומה שנפלה לפחות ממאה ונדמע ונפל מן המדומע למקום אחר, ר' אליעזר אומר דאמר ר' תרומה ודאי. פ"י סאה תרומה שנפלה לתוך חמשים סאין חולין, ועוד נפלה מאילו החמשים ואחד צעמה היא שנפלה בחמשים האחרונים לפי שאין המדומע עולה אלא באחד ואין באחד כמות נפילה בהן. וכן כ"א

נוטל פרק אחד ועשרים שבת

קמב.

ונשדינהו לפירי ונשדייה לאבן. ואם תאמר גבי קטן נמי נשדייה לאבן מידו ואמאי שרי לטלטלו עם האבן וי"ל אם ישלכו מידו יצק התינוק ויבכה וא"ת מ"ש דלא שרינן לטלטל תינוק אלא כשיש לו גיעגועין מיצטל אבן אגב תינוק כמו שהיא בטלה אגב כלכלה מלאה פירות וי"ל דאינו צריך כל כך טלטול התינוק וא"ת אפילו אין הכלכלה מלאה פירות מיצטל האבן אגבה כי היכי דצטלי צפ"צ צדינה (דף כ"א): **שירי הכוס אגב הכוס אי לאו דאשורי הנאה יניחו וי"ל שאני שירי דגריעי יותר מדאי וצטלו טפי וכן ל"ל מתוך שמעתא גופה דצילה כמו שפירשמי לעיל בסוף כירה (דף מו. ג"ה הוה):** **ונשדינהו לפירי** ונשדייה לאבן ב"י. וז"ת מכל מקום ינקטינאו לפירי צידים^א ויחא האבן בכללה והא אמרין לקמ"ג לא שנו אלא שטורה וטמאה למטה שקיל לה לטהורה וסביק לה לטמאה והיינו על כהן צידו דאי וריק לה בכלי א"כ גם צטמאה למעלה יכול לזרקה בכלי אלא שמת מינה דשקיל לה צידו^ד וא"כ הכי נמי לישקטינאו לפירי צידו וי"ל דמיירי שפי הכלכלה זר הוא ואינו יכול להכניס שם ידיו אי נמי י"ל דהיא לנקמן מיירי צמזומה שהיא בכלים קטנים^ט בתוך הקופה שאין דרך להניח טמאה וטורה צידה אלא צבלים זה צפני עלמו חוה צפ"ע^י ולהכי מצי שקיל לטהורה שהיא למעלה צידו^י אגל כלכלה דבלים אין כאן כלים^י ולא מצי נקט לה צידו פן יפול לארץ^י והתפא לא כירכא לשיעורא קמא צפירות המיטנפין דהא כיון דלגן ענמה הוי דופן לכלכלה אפי' הוי שדי לפירות ולגן והדר שקיל לפירי ושצק לאבן לא הוי ליה צמאי לאמנינאו כיון שכלכלה פחוסה^י שהאבן נעשה לה דופן, והא דלא קאמר אלא לפי שלא החכר אמורא לעיל. א"י השמא יס להטמא נמי צפירות המיטנפין דא"כ נול כלכלה וסל דקתיב וטהולין בכלכלה מעט מעט כמה שכולל להחזיק עד מקום הפחת. מ"ר:

בן אלעזר דאמר נתן עיניו בצד זה, כלומר מחשב להוציא התרומה מצד זה ואוכל מצד זה, ש"י כי התרומה מחתא במקום אחר.

ד א מיי וסגמ שס וטו"ש ע"ס:
ה ב ג מיי פ"ח מהל' שנת הלכה ז ופ"ח הלכה יט:
ו ד טו"ש ע"ח ס"י ס"ה סעיף ה':
ז ה מיי פ"ח שם הל' טו טו"ש ע"ח ס"י שט סעיף ג':
ח ו מיי שס טו"ש ע"ס סעיף ג':
ט ז ט י מיי שם הלכה יב:
י ב מיי פ"ח שם הלכה ט והלכה טו:
יא ל מיי פ"ח מהל' תרומות הל' ג':
יב מ שם הלכה ו':

מוסף רש"י

מדמעת בתרומת ודאי. שאם נפלה סאה מן המנוע לנקום סאה ואין עם מאה סאין לצד סאה זו, פליג אסורין (תמורה י"ב). אלא לפי חשבון. לפי מה שיש תרומה בסאה זו על דיעות ענינין מאה ששירין מן החולין, אגל סאה סאין לא נעיק, כהן אם נפלה מחילה סאה על תרומה לתוך כ"ד סאין על חולין, דמנעו ומשוי כל סאה וסאה שיש עם הוי אחד מ"ז שנו תרומה, והיינו לוג תרומה בכל סאה וסאה. אם חזרה ונפלה סאה מאותו דיעות לתוך חולין אחרים, אם יש עם צעמים וצעם לנין אחרים על חולין מתקנין עם עשרים ופשה לנין חולין צעמא וז' ונתקנין את לוג התרומה (ט"ז).

מוסף תוספות

א. ויניחם בתוך כלי אחר. מ"ס הל"ט. ג. גבי תרומה אבד רב חסדא. מ"ס הל"ט. ג. א"ע דהוקמינן לה נמי בפירות המיטנפין. מ"ס הל"ט. ז. כגון כהן. מ"ס הל"ט. ז. כגון כהן. מעט מעט כמה שכולל להחזיק עד מקום הפחת. מ"ר:

רבינו הגנאל (המשך)

אין המדומע מדמע אלא לפי חשבון. פ"י סאה נפלה לחמשים סאין ונפלה מאילו החמשים סאין לפחות מחמשים מדמע, אבל אם נפלה סאה לשישים סאין עולה לפי שאילו יתרה סאה במאה סאין אחת הייתה עולה. והורני עוד דקשית, אימור דשמעת ליה ל"י אליעזר שמתחשב בכלל ג"א סאין הללו הסאה אחת אחת אחת אחת אחת אחת אחת ומדמעת עד מאה אחת לחומרא, לקיול לתקן בשבת מי שמעת ליה, ולא עמדה. ופי' דקתני פירוק אחר והוא, ר' יהודה סבר לה כ"ר שמעון דתני סאה של תרומה שנפלה למאה חולין נדמע, ולא הספיק להגביה עד שנפלה האחרת הרי זו אסורה, ור' שמעון מתיר. ת"ק סבר כיון שלא הגביה ממאה ונשארו ב' סאין פחות סאין ואין עולין כי פחות ממאה הן, ור' שמעון סבר מאתה העת נפלה סאה תרומה למאה חולין והתרוי המאה ונשארו חולין בהכשירן, וסאה אחת בתוך תרומה, התרומה היא אסורה בלבד, וכשנפלה אחר כן עוד סאה אחרת תרומה ודאי. על מאה חולין נפלה ועולה כ"ר, ופי' דתני לה ודברים שפושין הן. והדרין ומוקמינן ר' יהודה דמתניין כ"ר שמעון

בן אלעזר דאמר נתן עיניו בצד זה, כלומר מחשב להוציא התרומה מצד זה ואוכל מצד זה, ש"י כי התרומה מחתא במקום אחר.

ב א מיי פכיה מהל' שנת
הל' ח טושע' אית ס'י
שט טעף ד:
יד ב מיי פכיה שם הל' יח
טושע' אית ס'י שט
טעף ט:
בז א מיי פכיה שם הלכה
ח טושע' אית ס'י שט
טעף ד:
בז ד ה מיי פכיה מהל'
י"ט הל' טו סגנ לאוין
שה טושע' אית ס'י טקי
טעף ב:
ז ו מיי פכיה מהל' שנת
הלכה ח טושע' אית ס'י
שט טעף ה:
יח ז מיי פכיה שם הלכה
כא סגנ שם טושע'
אית ס'י שאל טעף ה:

מוסף רש"י

האבן שעל פי החבית.
הואקל ליתול מן היין פסחוסה
(דע"ל קמב). היתה עליו.
על הכר של גנז' ובוים צד.
לשלשלת. גיעול של רוק או
של זואה (שם). מקנחה
בסמרטוט. שנת ואית טוין
עליה מים ללחה ולהטבחה
מפני הארץ מנכס ויזכר אל
מלככה הוא דהיינו מלגן
(שם). נותנין עליה מים עד
שתכלה. שנתים מים,
ומיהו שפסויה דיימס לא
(שם). לא שנו. דמוס
לעטלל החבית והאבן עליה,
דקמני ואם היה פן חביות,
יזכר להטובה שם שאל פסול
האבן על החבית שנתה,
מגביה ומטה על זה היה
שנתה. (דע"ל קמב).
בשנתה האבן עליה שאל
במתנין (שם). אבל במגביה
נעשית החבית בסוס לאבן
שהיא דגני האסור ואלא
מעטלל את החבית (שם).
מבה דברים אמורים.
דשוו צ"ה ליתול פסולת ממש
ולהשליך (ביצה י"ז).

מוסף תוספות

א. כיון דוטרוא בשיעורא
הוייל פסולת כמאן דקאי
בעיניה ואינו בר טלטול,
ולפיכך בורר את האוכל
שהוא בר טלטול. רש"י
צ"ל די' ד"ה ופקיין לא
מפריך מחבית
דאוכל מרובה על הפסולת
הוא, וליבטיל אבן לגבי
חבית והוא מותר לטלו.
מוס' ה"ל"ט. ב. דן ומשקל
מוס' ה"ל"ט. ג. דבי הוי
פסולת מרובה על האוכל
לא בטיל פסולת לגבי
אוכל, דחשיב כמאן דקאי
בעיניה, כן האבן הוא קאי
בעיניה ולא בטיל לגבי
החבית. רש"י. ד. האבן.
מוס' ה"ל"ט. ה. ואי לא
אומר אלא חך דמעות
הוא, דאבן אפי' מניח
שרי. מוס' ה"ל"ט.

רבינו הגאון

והא מיפלג פליג עליה,
דתיני ר' יהודה אומר
מעלין את המדומע באחד
רמאה, ר' שמעון אומר נותן
עיניו בצד זה ואוכל מצד
זה. ומפריקין דר' יהודה
עדיפא שרי יהודה מתיר
אפילו להעלותה, ור' שמעון
אינו מתיר להעלותה אלא
לחת עיניו בצד זה ולאכל
מצד זה. ותרווייהו סבירא
להו סאה תרומה שנעלה
למאה חולין בעת שנעלה
למאה מותרין הן ובחוקין
הן, ואין צריכין חוקין אלא
סילוק סאה אחת מהן בלבד
במקום התרומה. פוסקא
האבן שעל פי החבית מטה
על צדה והיא נופלת. אמר

שאוכל מרובה על הפסולת. פי' צונקטרס משום דהשתא הוי
טרחה יתירא למישקליה לאוכל ואינו נראה לר"י דאי
משום טרחה הוי מאי קאמרי בסמוך הכא נמי כיון דאי צעי למישקל
לא מישקילי ליה עד דשקיל ליה לאבן כפסולת מרובה על האוכל דמי

והא מיליג פליג עילויה. ואמר כיון דאפשר ליה למיעד עונג שבת
בכה"ג ליתן עיניו בצד זה ולאכול בצד אחר אין מעלין: **דרכי יהודה**
עדיפא. מיקל טפי פורתא ואמר כיון דיכול ליתן (עליו) עיניו בצד
זה ולאכול בצד זה לא הוי מתקן בהעלאתו ומעלין: **מתני' מטה**

על זדה. מטה חבית על זדה אם
לריך לטול מן היין והאבן נופלת ולא
יטלנה ידדים: **היפה צין החביות**.
יזכר שלא תפול האבן על החביות
וישכרם: **מגביה**. לחבית כולה
ומסקקה מנין החביות ושם מטה על
זדה: **לשגשג**. שום דבר מלאים כגון
רוק או זואה: **מקנחה בסמרטוט**.
ולא יתן עליה מים דסתם כר של
בגד הוא ובגד שריימו צמים הוא
כזוסו: **היפה**. לשלשט זו על כר של
עור דלאו צר כיזוס הוא: **וסן**
עליה מים עד שפולה. ומיהו כיזוס
ממש לא (ו) והואיל וקמס כרים וקסמות
רכים יניחו שייך למימר זהו כיזוס
צעורות רכין ומיהו שריימן לא זהו
כזוסן וכן מפורש צומים צפרק דס
מטאת (ו) **גב' לא שנו**. מטה על
זדה לחבית: **אלא שכתה**. שכתה
האבן עליה צין השמשות ולא מדעת:
נעשה חבית פסולת **לדבר האסור**.
ואסור להטובה שאף החבית מוקנחה:
מאן סנא. דמתניין דקמני מגביה
ומטה על זדה דאית ליה דכי טרח

(א) [מוספ' פט"ו, ב] (ג) [לעיל
קמב, א] (ד) [גמס' ד, א] (ה) [פני
אחא מרגנוליס. עירון,
ט] [לעיל קמב: ע"ש, א] (ו) [ב"ה
ד, א] (ז) [ג"ש ע"ש, ט] (ח) [לעיל
ז: מג, ט] (ט) [לעיל לא. ושי"ן,
ו] [ב"ה ג, ט] (י) [ב"ה מח"ן,
ו] (י"א) [דף ז, ט] (י"ב) [ס' פ"א: ד"א
ש"ס יענה תפול, ו] (י"ג) [נע'
עירון, ט] (י"ד) [ג"ל לגבי אוכל
האוכל לא בטל לגבי פסולת
משום דחשיב וע"כ בורר את
האוכל והשתא כו, (ע) [ג"ל
האוכל לא בטל לגבי פסולת
האוכל חוטר בעינא ולא בטל
ליה פסולת,

הגהות הב"ח

(א) גב' דשקיל לה פסולת
כ"ל ומינה לאבן נמחק:
(ב) רש"י ד"ה טוין וכו'
כיון שמתא לא דהואיל:
(ג) ד"ה דבני סנא וכו' והוא
ליה נלשקט: (ד) ד"ה הי"ג
לא משתקיל ליה יין עד:
(ה) רוב' ד"ה שאוכל וכו'
לא משתקיל ליה יין עד:

גליון הש"ס

גב' מאן אמא רבי הויא
דאיבא אבויהא והיתרא.
עיין לעיל דף ק"ע ע"כ חוס'
ד"ה איתו טעל:

רבינו הגאון (המשך)

בניא ר' יוסי אומר היתה
החבית מונחת באוצר או
שהיו כלי זכוכית מונחין
תחתיה, מגביהה למקום
אחר ומטה על צדה ונוטל
מה שצריך לו ומחזירה
למקומה. מעות שעל הכר,
גמי אוקמה משמיה דרב
בשוכה, אבל במגביה נעשית
הכר בסיס למעות ואסור
אפילו לנערן. ואמר רבה
עליו, וכו' וכן חייא בר רב
מדתיה. והא דא"ר הושעיא
שכת ארזיקי בחצר, ור' יצחק
דאמר שכח בלינה בחצר,
היהודיה בר שילא דאמר
שכח דסקיא מליא מעות
בסטיו, ואמרו שמנח עליה
כבר או תינק ומטלילי,
ואמר מר זוטרא הלכתא
ככל הני שמנתתא בשכת.
ולית הילכתא כותיהו אלא
הילכתא כרבי אבי דהוא
בהראה דאמר לא אמרו ככר
או תינק אלא במנה בלבד.
אבי מנה כפא, פי' תורה,
אכיפי, הן כגון כיפה של
צמר, ורבה מנה סכינא אבר
ינה, והוא מליח אבל [לא]
היה מבושל, והיה מטליל
בן יונה אגב סכינא, (מ"ב)
שאלו מותרין לטלטלן
בשבת דתיני בראשונה היו
אמורים ג' כלים מותרין
בשבת, במקצוע של דבילה,
וזומליסטרוך, וסכין קטנה
שע"צ השולחן. וכפה היא
וזומליסטרוך כדנתן נטילה
כיפה טמאה משום מולג.
ואקשין על רבה טעמא
דחזי לאומצא לא את חזי
לאומצא לא דהא מוקצה
הוא, כלומר כר' יהודה
סבירא ליה ולא כר' שמעון,
דאי ר' שמעון לית ליה
מוקצה אלא אפילו בשב
תפוח שרי לטלטוליה וכל
[שכן] בשב אחר חזי בין בין
מליח, ותוב אקשין עליה
ומי סביר לה רבא כר' יהודה,
והא [אין] רבא לשבעיה
טוי ליה בר אווזא ביי"ט
ושדי מיעיא לשונא כר'

והא מיפלג פליג עילויה דתניא (ו) רבי יהודה
אומר מעלין את המדומע באחד ומאה רבי
שמעון בן אלעזר אומר נותן עיניו בצד זה
ואוכל מצד אחר דרבי יהודה עדיפא מדר"ש
בן אלעזר: **מתני'** **האבן שע"פ החבית**
מטה על צדה והיא נופלת היתה בין החביות
מגביה ומטה על צדה והיא נופלת מעות
שעל הכר מנער את הכר והן נופלות
(א) היתה עליו (ג) לשלשט מקנחה בסמרטוט
היתה של עור נותנין עליה מים עד שתכלה:
גב' אמר רב הונא אמר רב (ו) **לא שנו אלא**
בשוכה אבל במגביה נעשה בסים לדבר
האסור: [היתה בין החביות כו']. * **מאן תנא**
דכל היכא דאיכא איסורא והיתרא בהיתרא
מרחינן באיסורא לא מרחינן אמר רבה בר
בר הגה אמר רבי יוחנן רשב"ג היא דנתן
הבורר קטנית ביו"ט ב"ש אומרים בורר
אוכל ואוכל וב"ה אומרים יבורר כדרבו
בחיקו ובתמחוי (ו) ותניא אמר רשב"ג **הבמה**
דברים אמורים שהאוכל מרובה על הפסולת
אבל פסולת מרובה על האוכל דברי הכל
בורר אוכל והא הכא דכי אוכל מרובה על
הפסולת דמי הכא נמי כיון דאי בעי למישקל
לא משתקיל ליה יין עד דשקיל לה (ו) לאבן
כפסולת מרובה על האוכל דמי: היתה בין
החביות מגביה: תניא רבי יוסי אומר

היתה החבית מונחת באוצר או שהיו כלי זכוכית מונחין תחתיה מגביה
למקום אחר ומטה על צדה והיא נופלת ונוטל הימנה מה שצריך לו
ומחזירה למקומה: מעות שעל הכר: אמר רב חייא בר אשי אמר רב
לא שנו אלא בשוכה אבל במגביה נעשה בסים לדבר האסור אמר רב בר
הנה אמר ר' יוחנן ילא שנו אלא לצורך גופו אבל לצורך מקומו ממטלמו
ועודן עליו וכן תני חייא בר רב מדיפתי לא שנו אלא לצורך גופו אבל לצורך
מקומו ממטלמו ועודן עליו: מעות שעל הכר מנער וכו': א"ר אושעיא שכח
ארנקי בחצר מניח עליה ככר או תינק ומטלמיה אמר רב יצחק שכח לבינה
בחצר מניח עליה ככר או תינק ומטלמיה אמר רבי יהודה בר שילא אמר ר' אסי
פעם אחת שכחו דסקיא מלאה מעות בסרטיא ובאו ושאלו את ר' יוחנן ואמר
להן הניחו עליה ככר או תינק ומטלמיה אמר מר זוטרא הלכתא ככל הני
שמעתתא בשוכה רב אשי אמר אפילו שכח נמי [לא] ולא אמרו (ו) ככר או
תינק אלא למת בלבד אביי מנח כפא אכיפי רבא מנח סכינא אבר יונה
ומטלמיה אמר רב יוסף כמה חריפא שמעתתא דדרדקי אימר דאמור רבנן
בשוכה לכתחילה מי אמור אמר אביי אי לאו (ו) דאדם חשוב אנא כפא
אכיפי למה לי הא חזו למיזגא עלייהו אמר רבא אנא אי לאו דאדם
חשוב אנא סכינא אבר יונה למה לי הא חזי לי לאומצא מעמא דחזי
לאומצא הא לא חזי לאומצא לא (ו) למיזגא דרבא כרבי יהודה סבירא
ליה והאמר רבא לשמעיה טווי לי בר אווזא ושדי מיעיה לשונא
התם

שמעון, דאי כר' יהודה היא אמר כל דבר שאינו מוכן לאכילה אסור לטלטלו. ואפילו בהמה לא היה מותר לבורקה אלא באשפה,
שאם תימצא טריפה יניחנה באשפה.

פי' נעשת החבית. כן לאבן ואסור להטות החבית
היתה בין החביות מגביה ומטה על צדה כו'.

